

ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ERI!

RiktpunKt

NUMMER 10 ÅRGÅNG 24 DECEMBER 2014 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Framtidsevangeliet enligt Hedell

Vid den här tiden utfärdade den nya folkvalde statsministern en förordning om att över hela Sverige skulle skatt indrivnas efter förmåga. Det var den första stora indrivningen ...

SIDA 15

Kapitalets gränslösa fantasi

Nyheten att det internationella konsultföretaget PwC, tidigare PricewaterhouseCoopers, har en massiv databas över företag med specialavtal om skattesmitning med Luxemburgs

SIDA 5

NATO:s och USA:s agerande bryter mot allt vad FN-stadgan säger... »

SIDA 3

Riktpunkt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti

Ansvarig utgivare Håkan Jönsson

ISSN ISSN 1102-7010

Epost riktpunkt@skp.se

Postadress Flyghamnsgatan 1

128 35 Skarpnäck

Besöksadress Flyghamnsgatan 1

Telefon 08-735 86 40

Prenumeration helår 200,-, kvartal 50,-,
utland 350,-

Lösnummer 20,-

Plusgiro 421 53 84-1

Bankgiro 636-7080

Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll RIKTPUNKT NR 10 2014

Budgeten och den politiska krisen	2
Budgetbehandlingen, återigen	3
SKP kräver av arbetsmarknadsminister Ylva Johansson	4
Allmänna sektorn måste återinföras	4
Kapitalets gränslösa fantasi	5
Feminism ett hjälpmedel i kampen mot arbetarklassen	6
Svensk fotboll i förändring	8
Funderingar kring arbetslinjen	9
Julens historia	9
Mörkret i Gaza	11
SKP bildat i Lund	11
Höga studier i Moskva	12
Putin räddade världsfreden	13
Juldikt	15

Omslagsbild: Jorge Varilla www.varilla.se

Budgeten och den politiska krisen

Valet i september gav ett resultat i form av två ganska jämstora block i riksdagen, skillnaden var 16 mandat mellan det man i media kallar det röd/gröna blocket och Alliansen. Det röd/gröna blockets framgångar begränsades till några tiondels procent i förhållande till valet 2010 och den så kallade Alliansen tappade nästan tio procent av sina väljare. Det tredje blocket bestående av nyfascisterna i Sverigedemokraterna fördubblade sitt valresultat och fick därmed 49 mandat i riksdagen och en vågmästarställning.

Vågmästarställningen tilldelades dem av de båda andra blocken. Två block som i den avgörande frågan är överrens, att bevara det kapitalistiska systemet. Nyfascisterna har heller ingen avvikande mening om detta mål. Tvärtom har deras ihärdiga kamp mot arbetarklassens organisationer tydligt bevisat att de är en produkt av kapitalet och dess strävan efter total hegenomi. Deras senaste försök bestod i att försöka värva medlemmar till en fackförening och A-kassa som är öppen för alla med svenska rötter oavsett yrke. En gul fackförening enligt mönster av general Franco, Mussolini och Hitler.

Regeringsbildandet gick enligt

svenskt mönster utan problem eftersom där ligger en överenskommelse i den styrande eliten att det största blocket skall vara regeringsbildare, en överenskommelse som båda blocken bejakade i valrörelsen, samtidigt som de lovade att hålla nyfascisterna utanför inflytande.

Prövostenen i samarbetsandan blev istället den nytillträdda regeringens budget. Samtliga tre block lämnade sina förslag till budget. Mellan den röd/gröna budgeten, med stöd av VP som lämnats utanför regeringsbildandet, och Alliansens budget var skillnaderna minimala. Men dock betydelsefulla för arbetslösa, pensionärer och delar av socialförsäkringssystemet.

Budgeten föll och regeringskrisen var ett faktum. Socialdemokraterna och Miljöpartiet valde taktiken att utlösa ett extra val i stället för att rösta taktiskt i riksdagen. Genom att rösta på fascisternas budget i första omgången hade det varit deras budget som ställts mot regeringens och alliansen hade tvingats välja mellan en fascistisk budget eller en röd/grön.

Om där nu finns någon tanke bakom det valda ställningstagandet, så kan det enbart vara att man efter nyvalet skall

kunna bilda allians med Alliansen eller någon av dess delar.

Vi kommunister vet på grund av alla historiska erfarenheter att det är fel väg, alla eftergifter åt kapitalet och dess apologeter kommer att utnyttjas för att försämra arbetarklassens och andra arbetande skikts förhållanden. Det är inte mer klassamarbete vi behöver, vi behöver mer klasskamp.

Klasskampen avgörs inte i parlamentet, därför måste kommunisternas huvuduppgift nu vara att mobilisera till kamp mot nyfascism och en politik som stärker kapitalet, monopolen och storfinsansen.

Vår antimonopolistiska strategi förpliktar oss att dra in arbetarklassen, andra arbetande skikt och småföretagare i kampen för ett nytt samhälle, ett socialistiskt, där vi gemensamt utformar vår framtid.

Låt dig inte vilseledas av fascism, kapitalismens apologeter eller av klass-samarbetets filosofer, organisera dig i Sveriges Kommunistiska Parti.

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Budgetbehandlingen, återigen

Budgetbehandlingen bevisade återigen att den borgerliga klassen inte längre behärskar samhället och systemet som den hittills har gjort. Många vänsterpolitiker och deras sympatisörer lever i en fantasivärld och talar fortfarande om reformer och att läget var bättre på 1970-talet. Även politiska grenar som anses vara kommunister är fortfarande fästa vid denna utopiska idé. Denna uppslutning bakom småborgarnas politik försvårar ytterligare för kommunister och ger mer ideologiskt stöd till borgarnas fördel och förstärker opportunistens front mot klassmedvetna politiker.

Budgetförhandlingarna avslöjade systemets ohållbarhet; monopolisternas fördjupade inflytande på samhället ända in på individens privatliv påverkade till slut även kontrollen av systemet. Krisen fördjupas, sociala rättigheter skärs ner, folket blir fattigare och radikala högerfascister utnyttjar läget och spelar ut det arbetande folket mot varandra. Delar av folket som saknar insikt stödjer fascismen för att hämnas på andra grupper som de tror är orsak till problemen.

Å andra sidan krymper kapitalismens mellanskikt, företagare, på grund av rädsla för konkurs eller ekonomiska misslyckanden. Därför suger de ut arbetarklassen ytterligare. Detta påverkar i sin tur både individers och familjers liv; arbetslösheten breder ut sig, framtidstron minimeras. Detta används av högern för att underblåsa främlingsfientligheten.

Storkapitalisterna, monopolen, har som enda syfte att mer och mer etablera sig i hela samhället för att utnyttja alla lämpliga förhållanden. I dag finns det ingenting i samhället som inte negativt påverkas av kapitalismens globala agerande. Genom EU minimerades fördelningen av BNP till det arbetande folket och de nationella rättigheter som arbetarklassen tillkämpat sig under de gångna århundradena har till största delen försvunnit.

Medan kapitalisternas tillgångar ökar utnyttjar de regimen och skaffar sig rikedomar samtidigt som arbetarklassens inflytande minskar. Arbetande människor blir fattigare dag för

dag. Sverige är inte detsamma som på 1970-talet! Människor har tappat tilltro till en bättre framtid i detta kapitalistiska system; pensionärerna har tappat hoppet om att få behålla värdet som medborgare, gamla missköts eller förnekas vård och uppehälle på grund av det som kallas sparkrav. Unga har inte längre något framtidshopp.

Å andra sidan etablerade kapitalisterna sina rikedomar över hela världen för snabba vinster och för att stärka sitt imperium. Monopolen som breder ut sig över alla kontinenter och suger ut mänskligheten på alla tänkbara sätt drunknar i rikedom. Statsapparaten skär ner ytterligare på sociala rättigheter för arbetarklassen, för barnfamiljer, gamla och unga, på bekostnad av det arbetande folkets inflytande över denna statsapparat.

De senaste budgetförhandlingarna

Budgetförhandlingarna avslöjade systemets ohållbarhet; monopolisternas fördjupade inflytande på samhället ända in på individens privatliv påverkade till slut även kontrollen av systemet. Krisen fördjupas, sociala rättigheter skärs ner, folket blir fattigare och radikala högerfascister utnyttjar läget och spelar ut det arbetande folket mot varandra. Delar av folket som saknar insikt stödjer fascismen för att hämnas på andra grupper som de tror är orsak till problemen.

visade att inte ens med denna segregationspolitik kan maktavarna behålla kontrollen. Folk förvirras av både vänster- och högerpolitisk borgerlighet. Opportunistisk vänster och radikal höger går hand i hand och leker med folkets framtidshopp. Den parlamentariska arenan är som en lekstuga; ju fler svårigheter det blir med att styra systemet desto fler konflikter trappas upp mellan de borgerliga politikerna. Detta kunde man förvänta sig men arbetarklassen har svårt att se det.

Kommunisternas roll är här viktigare än någonsin, och Sveriges kommunistiska parti (SKP) är den enda kraft som kan upplysa om detta eftersom det inte är beroende av några borgerliga förbindelser.

Framöver bör fackföreningsfolk, äkta demokrater och socialister tänka igenom saken ordentligt för att dra lärdomar av just denna situation. Denna vacklande vänsterns politik är inte långsiktig, är ingen lösning för arbetar-

klassens framtid. Med kompromisser, med denna hänsyn till opportunisten kan man inte leda arbetarmassorna och kan inte vara deras röst!

Kommunister bör påverka och snabbara och effektivare avslöja systemets svagheter och aktörernas samspel mot arbetarklassen. Kommunister bör dra slutsatser, använda dem och argumentera på arbetsplatser och överallt där folkmassorna finns.

Kommunister måste avslöja fascismen, fascismen finns alltid i kapitalismens bakficka.

När kapitalismen inte längre kan styra, inte kan behärska den sociala och ekonomiska situationen och krisen fördjupas sig då slåss den radikala högern öppet, spelar ut massorna mot varandra, gör kupper när tillfället ges och går över till öppen fascistisk diktatur.

I dagsläget ser det inte ut som om Sverige var nära en fascistisk diktatur. Men erfarenheter har många gånger bevisat motsatsen, fascism kan visa sig under olika kamouflage.

Det finns öppen militariserad diktatur och det finns civilkamouflerad diktatur. Sverige är redan långt inne i den andra.

Vi kommunister bör samlas, förbereda arbetarmassorna för aktion, fackföreningar bör påverkas, kommunister bör bygga goda relationer med företrädare för arbetarklassen. Ungdomar bör upplysas, klasspolitikens tempo för demokrati och socialism måste höjas.

ALI KINALI

SKP kräver av arbetsmarknadsminister Ylva Johansson:

Rädda gruvan i Pajala Förändra 1993 års mineral- lagstiftning

Före 1993 ägde svenska staten 50 procent av alla mineralfyndigheter i Sverige. Efter en lagändring samma år ersattes äganderätten med en mineralavgift (skatt) på en halv promille av malmens värde, vid en internationell jämförelse är denna halva promille i mineralavgift, ett sätt att skänka bort landets tillgångar. Samma avgift i till exempel Australien är 25 procent.

Genom denna lagstiftning har Sverige förvandlats till en internationell råvaruproducent som skänker bort sina tillgångar. Gruvbolaget Northland med

säte i Luxemburg är ett tragiskt exempel på den förda politiken, en politik som godkänts av såväl socialdemokratiska som borgerliga regeringar. En politik som nu genom Northlands konkurs bevisligen nått vägs ände.

SKP anser att alla råvarutillgångar i, över och under jorden är svenska folkets egendom och skall förvaltas som en gemensam tillgång med största möjliga hänsyn till arbetstillfällen, miljö och natur samt att den minimerar skador för rennärningen.

Med anledning av konkursen i Pajala kräver därför SKP av arbetsmarknadsminister Ylva Johansson att hon och regeringen så skyndsamt det bara går utfärdar nya ägardirektiv till det helstatliga och ett av världens mest

framgångsrika gruvbolag, LKAB, att omgående ta över ansvar och driften vid Kaunisvaaragruvan och att det konkursade gruvbolaget Northlands samtliga tillgångar i Pajala kommun överförs till LKAB. Konkursförvaltare ska ges direktiv om att en plundring av Northlands tillgångar i Pajala kommun ej får ske då dessa egendomar skall överföras till gruvans nya ägare LKAB samt att Northlands samtliga kollektivanställda vid gruvdriften i Kaunisvaara erhåller en ny anställning av LKAB med bibehållna löner och övriga anställningsvillkor.

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Allmänna sektorn måste återinföras i samhällets ägo!

Högeralliansens fräcka privatiseringar under åtta år, två regeringsperioder. Stefan Löfvens försök att anpassa budgeten till den borgerliga alliansen sprack och nyalet i mars är ett faktum. En del av högerens politiska skämt ser ut ungefär som följer:

1. PRIVATISERING AV SJUKHUS, STAFETTLÄKARE, STAFETTSTAFETTSTRAR.

Sjukhusen i Stockholms Landsting blev värst drabbade. Privata hälsocentraler dök upp i hela landet, också här i Piteå och Luleå, de har också hunnit med konkurser. Privata bemanningsföretag anställer stafettpersonal i samtliga Landsting. Negativt: Samhällets sjukhus såldes till REA-priser, stora förluster. Alliansen dög inte till att standardisera komplicerad sjukhus-utrustning samt att göra avtal för lägsta möjliga kostnad och bästa kvalitet. Privata HC allt för dyrt för skattebetalarna!

2. PRIVATISERING AV SKOLOR.

De s.k. friskolorna i form av föräldrakooperativ och byskolor har blivit ett extrajobb utan ersättning för berörda föräldrar! Och vilka bekostar underhållen av lokaler och utrustning? Privata gymnasier går i konkurs, inga lärare finns mer, elever får inga betyg

att söka arbete med! Negativt: Anhöriga får stressa med extra arbeten och ungdom har mycket svårt i en dålig arbetsmarknad att söka arbete utan skolbetyg! Koldioxidutsläpp och trafikrisk för barnen till andra skolor! Kostnadsökning för skatte-betalarna.

3. PRIVATISERING AV POSTEN.

Paket och brev distribueras av många privata transportfirmor och delas ut till många tusen matvaruaffärer. Negativt: Miljöförstoring - stor transportökning, koldioxidutsläpp, kostnadsökning för miljö och samhälle.

4. PRIVAT BILBESIKTNING.

Negativt: Kostnadsökning, systemfel vid incheckningen.

5. PRIVATA APOTEK.

Höga vinstuttag för många apotek. I lilla Piteå fanns tidigare ett apotek, täckte behovet. Nu finns minst tre apotek! Negativt: Dyra mediciner.

6. PRIVATISERING AV JÄRNVÄGEN.

Denna åtgärd var en av de sämsta under den åttaåriga regeringsperioden. Negativt: hundratals privata aktörer ställde till att bland annat underhållen åsidosattes. Järnvägen fungerar inte

ens tillfredsställande sommartid! ”Ju fler kockar ju sämre soppa”.

Övrigt: Listan blir lång om jag fortsätter. Negativt: All privatisering av statlig tungindustri sämre även för allmänheten. När AB Statens Skogsindustrier, massa- och pappersfabrikerna i Karlsborg, Piteå och Frövi gick med en vinst av ca 5 miljarder per år såldes de ut och statskassan gick miste om vinstpengar. Utländska kapitalistmonopol köpte upp de största anläggningarna och tar nu hand om vinsterna sedan början av 1990-talet och skattebetalarna fick betala skatter för att täcka förlorade vinster. Dessutom drabbades demokratiskt inflytande, de anställdas representanter förlorade allt detta. Regeringskollegorna i miljöpartiet, bör göra skäl för namnet! Varför har inte dessa tagit upp miljöproblem som beskrivs ovan på allvar med Stefan Löfven? I en folkets budget kunde man dessutom istället bevisa att stora besparingar skulle ha gett mer valuta för skattepengarna. Till sist: Förbjud privata bemanningsföretag!

ARNOLD STENMAN
ORDF. SKP PITEÅ

Kapitalets gränslösa fantasi

Nyheten att det internationella konsultföretaget PwC, tidigare PricewaterhouseCoopers, har en massiv databas över företag med specialavtal om skattesmitning med Luxemburgs finansiella sektor gick som en löpeld genom världen. Ännu en visseblåare har gjort en ovärderlig insats med att kopiera och publicera denna databas. Bland skattesmitarna ligger svenska företag som IKEA, livsmedelsföretag och vårdföretag med flera bland tio i topp. Samtidigt som nyheten kom stod Jean-Claude Junker från Luxemburg i EU-parlamentet, utsedd att klä EU:s högsta ämbete, Kommissionens ordförande. Samme Junker som som Luxemburgs premiärminister har varit med om att skapa de strukturer som möjliggjorde att många länder har dränerats på miljontals skattepengar. Hertigdömet Luxemburg med en halv miljon invånare, ett av världens skatteparadis!

Här kommer ett stort svenskt byggnadsprojekt in i bilden: Nya Karolinska Universitetssjukhuset i Solna. Genom ett OPS-avtal (Offentlig-privat samverkan) mellan Stockholms läns landsting och byggnadsföretaget Skanska byggs sjukhuset för 52 miljarder kronor. Landstingsfullmäktige hade 2010 och har alltså borgerlig majoritet men det betonas att man var helt enig med de andra partierna när beslutet fattades för fyra år sedan. En speciell finess är att man för detta miljardprojekt åsidosatte den annars så heliga upphandlingsprincipen. Det var bara Skanska som fick räkna på projektet och fick tillslaget. Skanska i sin tur delar bytet hälften hälften med det brittiska företaget Innisfree som har ett fiktivt kontor i Luxemburg och som den 25 augusti 2010, samma dag ansökan kom in, beviljades de luxemburgska villkoren för skattereducering. Måste ha varit väl förberett. I Uppdrag Granskning sändning den 26 november betecknade en brittisk skatteexpert Innisfree som ett skumt företag. Skanskas representant sade i samma program att Skanska betalar skatt i Sverige för sina 50 procent i projektet och svär sig fri när det gäller Innisfrees agerande. Ända har båda företag hittills fört över 1,3 miljarder kronor till Luxemburg och åläggs där nästan ingen skatt alls. Trixet är så kallade internlån men dessa är inte olagliga – kapitalismen har garderat sig med en lagstiftning som försvarar det bestående.

OPS-avtalet kring Nya Karolinska sträcker sig, som vanligt med den typen av avtal, över 30 år. Vilken fantastisk tidshorisont för att testa många fler av kapitalets skattesmitningsstrategier. SKP:s Stockholmsdistrikt skrev sommaren 2014 i sitt landstingsprogram: "Med motivering om en stark befolkningstillväxt i regionen byggs världens dyraste sjukhus i offentlig-privat samverkan. Nya Karolinska byggs på sju år av Skanska för 14,5 miljarder kronor och hyrs av Stockholms Läns Landsting med skattepengar för 52 miljarder på 30 år." ... "Nya Karolinska Sjukhuset är ett rån på Stockholms läns skattebetalare utan tidigare motsvarighet."

Vad är det man bör veta om finansierings- och driftavtal enligt offentlig-privat samverkan OPS som en gång kom till fler europeiska länder från Tony Blairs England som PPP, Public Private Partnership. Det innebär att den offentliga sektorn för en längre tidsrymd ger planering, byggnation, finansiering och drift av ett byggnadskomplex – skola, brandstation, tingsrätt, polisstation, rådhus, idrottsanläggning, fängelse – till en privat investerare och betalar denna en hyra under den avtalade tiden. Detta förfarande finns numera i flera länder och enligt vad som kommit fram vill landstinget i Stockholm välja OPS för utbyggnaden av tunnelbanan.

OPS dominerar inom infrastrukturen. Orsaken är att mycket av den kom i europeiska länder till under 1900-talets första hälft och är efter ibland hundra år i stort behov av förnyelse – om nu inte världskriget sett till att infrastruktur har uttraderats. Att underhåll inte har hört till prioriteringar känner vi till fyllest när det gäller den svenska järnvägen. Och eftersom enbart offentliga lösningar är omöjliga enligt EU-lag då faller OPS i smaken som beräknas ge kostnadsfördelar på omkring 15 procent.

I Tyskland koopererar det offentliga med privatföretag enligt OPS sedan 1999 och sedan nio år tillbaka delas det till och med ut ett årligt innovationspris för samverkan mellan stat och näringsliv. Samtidigt har skumraskaffärer uppdagats vilket har lett till omfattande protester. Den 15 juli 2013 skrev vänstertidningen Junge Welt under rubriken "Utstuderad kåkeekonomi":

"Fängelset Hünfeld i kretsen Fulda (delstaten Hessen, styrd av CDU-FDP, red anm.) är det senaste "Public Private Partnership"-projekt i sitt slag i Tysk-

land. Hessens ministerpresident Roland Koch (CDU) uttalade följande beröm vid invigningen 2005: "Från och med nu förfogar Hessens kriminalvård i Hünfeld över en av Tysklands modernaste, mest ekonomiska och säkraste straffverkställighetsinrättningar." Hans justitieminister prisade Hünfeld som "en fyr som kastar sina strålar över Tyskland och EU ända till Japan." När det gällde bygget av fängelset skulle de båda högerpartierna helst ha velat ha en helprivat lösning a la Washington. Delstatsparlamentets justitieutskott reste emellertid till Storbritannien för att där studera fängelset i Doncaster som byggts enligt PPP-mönster. Efter otroliga skumraskaffärer krävdes 2012 ett återförstatligande av fängelset men delstatsregeringen i Hessen slöt ett nytt avtal 2013.

Andra tyska projekt enligt PPP-modell är ett konserthus i Hamburg, Elbphilharmonie, det tyska Maut-systemet för lastbilar och ett avsnitt på tre mil av Autobahn A7 mellan Hannover och Kassel. Efter 15 år står det klart att Public Private Partnership för med sig försörjning av offentliga medel, bristfällig transparens och i många fall stor kostnadsökning. Många projekt har kapsejsat på vägen. I Tyskland finns organiserat motstånd mot denna nyare form av profitjakt.

Men EU och banker fortsätter att forcera OPS-projekt. För några dagar sedan presenterade EU ett projekt mot den skyhöga arbetslösheten på motsvarande 2,9 biljoner kronor som medlemsstater nu ansöker om. På en journalists fråga om finansieringsmodellen var svaret just att det offentliga och det privata skulle samverka.

BARBARA BRÄDEFORS

Feminism ett hjälpmedel i kampen mot arbetarklassen

Arbetarklassens heroiska kamp mot kapitalismen under de två senaste seklen fram till 1980-talet har sedan dess och som ett resultat av skärpningen av den internationella klasskampen känt av en tillbakagång i filosofisk mening, en tillbakagång i samhällsutvecklingen som Karl Marx har hållit för möjligt.

Eftersom arbetarklassen fortfarande utgör nyckelfaktorn i den industriella produktionen är det mot denna som de skarpaste borgerliga splittringsförsöken riktas.

Den borgerliga splittringspolitik mot arbetarklassen i Sverige antar nu förtiden masken av feminismen och är huvudsakligen riktad mot Vänsterpartiet, det gamla VPK som har varit föremål för alla typer av splittring sedan 1969.

Alltsedan marxismens uppkomst anses feminism liksom andra former av diskriminering grundad på kön, ras, nationalitet och andra former av etnicitet som oförenlig med arbetarklassens enhet, med arbetarrörelsen och med arbetarklassens slutliga seger över kapitalismen och all utsugning av människan genom människan.

Därför har företeelsen ”partiet” skapats under historiens gång som ett absolut kriterium och ett oersättligt redskap för uppfostran av alla som lider under utsugningen - arbetare, bönder, vuxna och ungdomar samt de intellektuella som inte lyckats integrera sig i det borgerliga utsugarsystemet. Liksom alla de människor som har lyckats begripa kapitalismens omänskliga karaktär och som oavsett den position de innehar inom systemet är djupt övertygade om att framtiden tillhör alla människor och som i en eller annan form vill vara med i arbetarklassens kamp.

Marxismen lär oss utifrån historiska erfarenheter att klasskampens utgång bestäms av den roll en given klass spelar inom det dominerande sociala systemet och hur stor uppslutning denna klass har lyckats skapa för sina målsättningar.

Av denna princip följer att klasskampen inte leder någonstans om den grundas på feminism, på ras eller på regionalism. Feminismen kan inte vara någon plattform för mobilisering i kampen mot det borgerliga samhället eftersom en stor del av den borgerliga

klassen utgörs av kvinnor. Lika lite kan den svarta rasen befria sig från imperialismen och plundringen av alla sina gigantiska resurser med att åberopa rassolidaritet och hat mot de vita eftersom en stor del av aktiva svarta jobbar med imperialisterna och plundrarna. Och en majoritet av folket i västvärlden är också fråntagna sina resurser av den borgerliga klassen. Samma sak kan sägas om nationalism och regionalism. Feminism och varje slogan om försvar av kvinnointressen utgör bara ett försök att splittra arbetarklassen i dess kamp mot den borgerliga klassen i ett givet land och mot imperialismen i fall att det inte begränsar sig till att vara en rörelse utan förvandlas till ett politiskt parti.

Sverige har ett samhällssystem vars grundregel är orättvisa som är skyddad med våld.

Sverige har ett samhällssystem vars grundregel är orättvisa som är skyddad med våld. Med å ena sidan en liten minoritet - ägare till försäkringsbolag, banker, storföretag och stora jordbruk samt övriga samhällsparasiter - som sitter i sina stora och yppiga kontor eller hemma eller på lyxhotell i Monaco, Mallorca, Alexandria eller vid italienska Rivieran och med detta tjänar miljarder och miljarder i kronor, euro eller dollar som är en produkt av tusentals eller miljoner människors arbete som i genomsnitt tjänar 10 000 kronor i månaden. Å andra sidan en majoritet av ickeägande medborgare som skapar samtliga samhällsresurser, men resurser som ägs av någon annan osynlig och ibland oidentifierad person.

Kort sagt är Sverige ett land med direktörer som inte bara tjänar en massa miljoner i månaden utan som dessutom får en massa miljoner i bonus, ett land där majoriteten av människorna är utlämnade åt en minoritet av fuskare, rånare och andra brottslingar och allt detta med beskydd av statsapparaten.

I stället för att verka för en enad front av hela arbetarklassen, kvinnor som män, ungdomar som vuxna, i kampen mot kapitalism, vår epoks absolut onda, utgör feminismen som

politiskt parti inget annat än en allmän splittrare av arbetarklassen.

Men trots sitt olycksbringande agerande kommer feminismen inte att lyckas få oss att glömma kvinnorollen i den antikapitalistiska revolutionen som gått gradvis i takt med stärkandet av arbetarklassens roll i den samhälleliga produktionen, en roll som visade sig anmärkningsvärd redan under Pariskommunen.

Den bolsjevistiska revolutionens seger 1917 gav, för första gången i historien, ett exempel på ett modernt samhällssystem byggt på kollektivt äganderätt över produktionsmedlen och över den sociala produktionen samt ett konkret alternativ till kapitalismens hegemoni som både ett nationalekonomiskt och världsekonomiskt system. Kvinnornas roll blev allt starkare. För första gången i historien fick kvinnorna rösträtt och fullständig jämställdhet. Alla barn, även zigenarbarnen, både flickor och pojkar inte bara fick utan måste gå i skola och utbildas till ledare, läkare, ingenjörer och andra yrken utan undantag. Alla medborgare fick vård utan att betala ett öre och fri bostad. Giftna par fick välja vart de skulle resa på semester, kvinnan kunde välja Leningrad medan hennes man valde Sotji. Därför är det bara de borgerliga och deras media och s.k. vänsterister som idag är förvånade över att tusentals demonstranter hyllar Stalin i Moskva och andra städer i f.d. Sovjetunionen.

Efter första världskriget intensifierade de arbetande massorna kampen mot den omänskliga kapitalistiska socialordningen. En kamp på liv och död startade mellan de två ekonomiska systemen, en kamp vars utgång huvudsakligen kom att bero på folken i Afrika, Asien, Sydamerika och Stillahavsområdet och deras öde, på vad som skulle hända med äganderätten till de gigantiska råvaro- och jordbruksresurser som ligger i dessa världsdelar.

Under den första halvan av 1900-talet tillspetsades de inter-imperialistiska motsättningarna i samband med processen av fördelningen och omfördelningen av världen och dess resurser mellan de imperialistiska makterna. De imperialistiska krigerna följde ett efter ett med dittills inte skådad grymhet, samtidigt som klasskampen i de imperialis-

tiska metropolerna nådde nya höjder.

Tyskland som genom Versaillesfördraget hade förlorat alla sina kolonier i Afrika och Mellanöstern blev nästa skådeplats för kriget mellan den borgerliga staten och den tyska arbetarklassen, ledd av Spartakus, det tyska arbetarparti i vars ledning kvinnorna var i majoritet med Rosa Luxemburg, Clara Zetkin och andra som hade samma kunskap i marxism som Marx själv och som förblir våra förebilder även i framtiden.

Kommunismen byggdes alltså på lika rättigheter mellan man och kvinna och det tolererades inga undantag i frågan. Samtidigt krävde partiet att nomineringar till partiledningen skulle grundas på kunskap och tillgivenhet till marxismen-leninismen samt på hederlighet.

Så blev inte fallet sedan Vänsterpartiet Kommunisternas splittring 1977.

Hela borgerliga propagandan tycker om att jämföra Lars Ohlys valresultat med det resultat som Vänsterpartiet fick vid första valet med Gudrun Schyman som partiledare. Men vad den borgerliga propagandan vill få oss att glömma är att Gudrun Schyman ledde partiet vid två val. Första gången fick partiet 14% men backade med 4% vid andra valet. Men det viktigaste är att partiet som Vänsterpartiet Kommunisterna hade nästan 20 000 medlemmar och att det med bildandet av Vänsterpartiet kom in en mängd opportunister till och med i ledningen.

Ett exempel på denna opportunistism illustrerades med Gudrun Schymans skattefusk. Och när hon lämnade partiet så följde andra opportunister med. Jag kommer också ihåg en incident under en riksdagsdebatt. Statsminister Carlsson interpellade Schyman och sade att hon måste ge besked om hon är kommunist eller inte. Schyman gick tillbaka till talarstolen och sade: "Du ska inte kalla mig kommunist för att jag vill höja barnbidraget."

Men det tog mig en tid att upptäcka vem Gudrun Schyman egentligen var.

Jag befann mig i Johannesburg i Syd-

afrika i januari 1999. Jag bodde hos ANC:s generalsekreterare och tillbringade mesta tiden på Sydafrikas kommunistiska partis högkvarter. Jag hörde på TV att en svensk regeringsdelegation var på besök i Sydafrika och hade gett en gåva på 500 miljoner kronor till regeringen som hjälp mot fattigdomen.

Jag blev mycket glad över att Sverige som är mitt andra hemland hade gett 500 miljoner till de fattiga i Sydafrika.

Nästa dag fick jag en inbjudan av mina kamrater från det kommunistiska partiet till ett stort möte som partiet höll i Soweto tillsammans med den största sydafrikanska fackföreningen och ANC. Det sades att vår bil skulle göra ett uppehåll vid ett hotell för att ta upp två andra personer från Sverige som skulle till samma möte.

Bilen stannade vid hotellet och två personer steg på. Mina vänner presenterade oss för varandra. De två personerna kände inte mig men jag kände igen Gudrun Schyman. När Gudrun fick veta att jag var gäst hos både det kommunistiska partiet och ANC började hon ställa frågor till mig. Jag ville inte säga mycket men var ändå vänlig mot henne hela tiden.

När jag på kvällen läste en tidning blev jag mycket förvånad över att behöva konstatera att de 500 miljoner kronor i hjälp som Sverige givit dagen innan var till för att ett svenskt bolag skulle vinna tävlan med andra europeiska bolag att kunna sälja vapen för över tio miljarder US-dollar till Sydafrika.

En dag senare fick jag veta av vänner i det kommunistiska partiet att Gudrun Schyman hade kommit med regeringsdelegationen för att övertala det kommunistiska partiet att stödja Sverige vid de kommande besluten av den sydafrikanska regeringen.

Att inte någon annan i Vänsterpartiets ledning, men partiordföranden själv, accepterade ett sådant smutsigt spel behöver inga vidare kommentarer.

Efter att Gudrun Schyman blev tvungen att lämna sin post som Vänsterpartiets ordförande blev Lars Ohly

vald till ny ordförande. Till en början skämdes han inte att säga att han var kommunist. Några månader senare började Gudrun Schyman sin kampanj för feminismen. Till slut gick hon vidare och deltog i bildandet av ett

feministiskt parti. Sedan började hon med hjälp av de reaktionära media påstå att Vänsterpartiet nu låg under fyra procent och detta trots att Lars Ohly på partimöte efter partimöte visade sig vara den kanske bästa ledare som Vänsterpartiet haft sedan 1969.

Jag vågar dock säga att svensk feminism kommer att ha samma öde som i Chile där CIA i början av 1972 skapade ett feministiskt parti i sitt försök att hindra Allende att komma till makten med stöd av Chiles kommunistiska parti. Men problemet kvarstår i sin helhet.

Kampen mot det borgerliga samhället måste ledas av ett kommunistiskt parti, byggt på den marxistiska ideologin eller en annan revolutionär ideologi anpassad till förhållandena i varje land. Den måste ledas av trogna marxister eller trogna till en annan revolutionär ideologi och ha sin grundläggande bas i arbetarklassen. Det är en förutsättning för en segerrik kamp mot den borgerliga staten och det borgerliga samhällssystemet.

Någon annan väg leder bara till parlamentarism, till val och till att underhålla en kohort av opportunister som bara bryr sig om att behålla sina mandat och som i det syftet ställer olika förslag i riksdagen som i själva verket förstärker det borgerliga systemet och inte alls ifrågasätter den orättvisa på vilken hela systemet är byggd.

Låt oss börja från början för att uppnå detta mål. Låt oss lära ut marxismen-leninismen till partimedlemmarna. Låt oss lära dem att kampen mot det kapitalistiska systemet inte kan vinnas utan en massiv anslutning till kampen av arbetare och bönder, inte utan att göra massviljan att befria sig oemotståndligt, inte utan att övertyga massorna om att de bara genom befrielse från den borgerliga parasitära regimen en gång för alla kan sätta stopp för kampen mellan människorna och kan bygga ett nytt samhälle, ett samhälle där människor kan leva tillsammans i harmoni oavsett deras ursprung.

JEAN-CLAUDE NJEM
ARTIKELN ÄR SKRIVEN 2007

**Nyhetsajten på
www.riktpunkt.nu
uppdateras kontinuerligt**

Svensk fotboll i förändring

Två saker står ut i svensk fotbollssäsong 2014. Å ena sidan att Hammarby IF går upp i Allsvenskan, å andra sidan att Malmö FF gick vidare till gruppspel i Champions League.

De två fenomenen står på sätt och vis mot varandra, å andra sidan visar de båda två en utveckling i svensk fotboll av till viss del liknande karaktär.

Båda lagen har tradition av sig att vara "arbetarlag". Stockholms "finare kretsar" har alltid hållit sig till Djurgården, medan Malmös borgarskaps lag, IFK Malmö, huserar i de lägre divisionerna sedan länge och var, för bara några år sen, nere och vände i division 4, med stadsdelslag.

Fotbollen har en ofantlig kraft och har spelat stor roll för många människor och är som ingen annan sport "folkets idrott". En gång i tiden representerade fotbollen ens stadsdel eller stad och man gick på match för att till lika delar ge uttryck för sin stolthet i sin klass, sitt kvarter och sitt lag, såväl som att öppna ventilen och drömma sig bort från trampkvaren ett tag. På läktaren fick man länge bete sig hur barnsligt som helst och det fanns inget som kunde stoppa en. Fotboll var kul, i båda betydelserna, skoj, såväl som en samling människor som genomgår en ritual.

Men allt detta börja ändras i takt med att fotbollens hemland, England, skapade Premier League för tjugo år sen och reklam-tv började konkurrera om sändningsrättigheterna. Fotbollen gick från att ha varit folkets idrott till att bli en mångmiljardindustri. För att kunna sälja fotbollen som en respektable nöjesupplevelse, var man tvungen att köra bort de proletära elementen. I många länder har man avskaffat ölförsäljning och ståplatser, för att kunna marknadsföra fotbollen som en familjeupplevelse och inte ett ställe där vuxna karlar kan skrika svordomar åt domaren.

Ingenstans har detta skett så tydligt, som just i England och framförallt klubben Arsenal. Arsenal har nu en po-

licity, ryktas det om, av att om någon på läktaren betar sig olämpligt (står upp på sittplats eller skriker svordomar eller hatramsor), kan man få en gratis biljet till nästa match, om man rapporterar honom. Biljetterna i sig är nu så pass dyra, man får räkna med motsvarande 6-700 kr för biljett till Arsenal match, att väldigt få arbetare har råd att gå på mer än en eller två matcher om året. Höjden i den moderna fotbollens ruttenhet kom för något år sen på Emirates Stadium (Arsenals hemmaarena), då Arsenal mötte en klubb som förvisso mer än någon annan förkroppsligar "modern fotboll", Manchester City. Citys supportere hade betalat upp mot 700 spänn per biljett och dessutom resan till London. En av de assisterande domarna gick vid matchens slut fram till Citys spelare och sa något i stil med "era supportere har ändå betalat massor för att komma och se er, ni kan väl gå fram och applådera dem?". City gick fram och applådera framför sina fans läktarsektion, men domaren blev avstängd. Suck.

Än har vi i Sverige inte kommit så långt, men både MFF och HIF är i förändring. MFF talar nu öppet om att bli bäst i Norden. Det är faktiskt väldigt troligt, därför att de klubbar som avancerar så långt i fotbollens finrum får hundratals miljoner i utbetalningar för del i tv-rättigheter, osv. Bäst i Norden är idag FC København. FCK förkroppsligar kanske mer än någon annan klubb i Norden modern fotboll. Klubben tjänar massor med pengar, men den har inga djupa rötter inom supportervärlden. Det är i dessa sammanhang där man som en klubb med enorm budget i en liten liga, kan dominera helt, men bryr sig föga om klubbens "anda".

Om MFF håller på att bli ett svensk FCK kvarstår ännu att se. Klart är att om jag varit Hammarby-fan, så hade jag varit orolig just nu.

Bajen lever mycket på sin anda av "arbetarklubb" och marknadsförde under säsongen sitt möte med GAIS som "arbetarderbyt". Klubben har

odlat sin supporterkultur och har flest och högljuddast supportere i hela supe-rettan. Som fotbollsfan blir man naturligtvis glad när det går bra för en klubb som fortfarande har en betydande klack går upp i allsvenskan. Det är bra för svensk fotboll.

Men frågan som står nu är huruvida Bajen kommer att behålla sin anda, eller om de ser marknadspotential i sina supporterskaror och höjer biljettpriserna chockartat, osv. Frestelsen finns där helt klart för klubbledningen och många bajare är missnöjda med att ha övergett gamla Söderstadion för att dela arena med ärkerivalen DIF.

Vi hoppas naturligtvis att klubbar som Bajen blir sina supporters trogna och att det kommer en tid då fotbollen igen blir ett folkets spel, men just nu ser det mörkt ut. I England har många gamla fotbollsfans slutat gå på storklubbarnas matcher och börjat följa amatörligan, den så kallade "Non league" i stället. Kanske det är det svenskar som brinner för fotboll också borde göra? Överge de stora klubbarna och ge stöd åt sina kvarterlag i stället?

Fotbollen har nämligen också en annan sida, ungdomsverksamheten. Inte sällan kommer storspelare från små kvartersklubbar, Zlatan Ibrahimovic kommer, t.ex. från FC Balkan i Malmö. När storklubbarna satsar på medikontrakt och sponsorer tar deras ungdomsverksamhet stryk och de siktar in sig på att köpa spelare i stället. Genom att stödja kvartersklubbarna stödjer vi vad fotbollen egentligen borde handla om och stärker klubbarna närmast oss desto mer.

Men till syvende och sist behövs en radikal förändring av samhället. Vi behöver skapa ett samhälle där idrott får vara idrott och inte en kassako åt mångmiljardärer. Kapitalismen tar död på fotbollen, skall vi rädda fotbollen, får vi ta död på kapitalismen!

BENGT LENNARTSSON

Nu kan du beställa det nya partiprogrammet för

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI,

antaget på SKP:s 36:e kongress 2013

Ring particentralen 08 735 86 40 eller via E-post skp@skp.se

Funderingar kring arbetslinjen

I skrivande stund är tal om att SD kommer att rösta mot regeringens budget. Deras ungdomsförbunds kontroversiella ordförande har sagt att det kan komma att bli verklighet. Om de röstar emot eller inte, det vet vi först när denna artikel är tryckt. Om moderaterna då går till val på arbetslinjen, eller om de kloka, av de norska och danska partikamraterna, går till val på begränsad invandring, det återstår att se. Nåja, oavsett om moderaterna och deras allians blåser nytt liv i arbetslinjen, så kan alla vi som röstade på det enda arbetaralternativet i riksdagsvalet, SKP, belåtet konstatera att vi inte stöttade den Löfvèn-ledda regering som gjort arbetslinjen till sin. Inte undra på att Löfvèn, Romsson och Fridolin ville ha borgare med i regeringen, de regerar ju med deras politik. Samtidigt är arbetslinjen det största humbug som finns. Alla skall arbeta, även de dödssjuka. Men vänta nu, inte riktigt alla, väl? När hörde jag sist Kinberg-Batra säga att det är på tiden att släkterna Reinfeldt, Wallenberg och Bernadotte ställer sig vid bandet. Varför skall inte de jobba? Är det någon som tvivlar på att dessa herrar (och det är mest herrar) skulle må bra av ett riktigt kneg? På att de efter ett par veckor i fikarummet med en kopp kaffe och en kanelbulle låter sina högfärdsbubblor spricka och börjar bete sig som folk?

Högern har beskyllt ”vänstern” för att inte vilja få folk i arbete och medan sossarna stämt in i kören och Sjöstedt och hans parti gjort vissa mothugg mot arbetslinjen, så har miljöpartiet mest betett sig som nidbilden av det gäng medelklassflummare man alltid antagit partiet utgjorts av.

Men kommunister vill visst att folk skall arbeta. Vi vill faktiskt att alla som kan skall i arbete och arbetet skall vara givande för alla som deltagar i det. När vi bygger socialismen kommer vi också att se folk med de fordom respektingivande efternamnen stå vid bandet, på rondan på sjukhuset eller på bygget.

En annan sak som slagit mig rörande arbetslinjen, är bristen på logik i den. Enligt etablissemangets politiker är det företagarna som skapar jobb. Ändå är det arbetare som är för lata för att söka jobb enligt borgarna. Faktum är att om man inte söker jobb man är kvalificerad till i andra änden av riket, så kan man bli straffad och mista a-kassa eller försörjningsstöd. Men om det ändå är företagarna som skapar jobben, varför då inte sätta hårt mot hårt? Om de skapar jobben, så skall de inte gå med stora vinster samtidigt som folk går arbetslösa. En konsekvent arbetslinje hade inneburit att man förststatligade alla företag som går med vinst utan att anställa. Kan man ha vinstfri offentlig

sektor, kan man också ha ett näringsliv som är vinstfritt så länge folk går utan jobb.

Om arbetslinjen vore korrekt så borde de ofrivilligt arbetslösa få högre a-kassa än de löner som arbetande får, eftersom etablissemanget har beslutat att vi skall ha en arbetslöshet som inte understiger 6,8 procent, för att ”hålla inflationen i schack”. Egentligen vill de bara ha en massarbetslöshet som håller lönerna nere genom att vi arbetare konkurrerar om jobben.

Samtidigt är vi skapta för arbete. Det som skiljer oss människor från djuren är att vi kan ingripa i vår livsmiljö och utföra komplicerat arbete. Att arbeta är en rättighet som kapitalismen tar i från 6,8 procent av den arbetsföra befolkningen, för att verktygen, arbetsplatserna och maskinerna där vi jobbar inte tillhör oss alla, utan har ärvts ner inom familjerna i generationer. Tar då detta etablissemang ifrån oss rätten att arbeta, så borde vi ha fett med skadestånd...

...men det bästa hade varit om arbetslinjen blev begrävd en gång för alla tillsammans med kapitalismen och att vi byggde ett Sverige där alla bidrar efter förmåga och får efter behov!

BENGT LENNARTSSON

Julens historia

Julen är kristenhetens största helg. Ingen av de övriga högtiderna under kyrkoåret kan mäta sig med den. Därför anser jag det märkligt att julens seder och bruk egentligen har mycket lite med kristendomen att göra. För i själva verket är julen till stora delar en hednisk helg.

Först och främst, finns det någon som kan förklara vad ordet ”jul” betyder. Nej det är kanske lite svårt. Men uttrycket är vedertaget och vi använder det så självklart att vi inte tänker på det. Men på andra språk är det lite lättare.

Engelskans ”Christmas” betyder ”Kristus-mässa”. Tyskans ”Weihnachten” kan översättas med ”den heliga natten”. Italienskans ”natale”, franskans ”noël”, spanskans ”navidad”, kommer av det latinska ordet ”natalis”, som betyder ”födelse”. Grekiskans ”christoúgena” har uppkommit på motsvarande sätt och betyder ”kristi födelse”.

Men beträffande ordet ”jul” så är det mer komplicerat. Det har funnits i de nordiska språken i urminnes tider. Finnarna har sitt ”joulu” som betyder ”jul”, samt ett ”juhla”, som betyder ”fest”. Isländskan och färöiskan likaså.

Till och med engelsmän och skottar kan i vissa fall, oftast dialektalt, använda ”yule” i stället för ”christmas”. En teori är att ”jul” kommer av ”hjul”. Det är alltså årets kretslopp som åsyftas, och det kan ju liknas vid ett hjuls rörelse. En annan teori är att ordet ”jul” är en vinterparallell till sommarmånaden ”juli”. Men ingen av dessa teorier är med säkerhet korrekt. Man kan enklast och säkrast konstatera att ingen med säkerhet vet vad ordet

”jul” betyder rent språkligt.

Men en sak vet man med säkerhet, julen spelade en stor roll som högtid och fest för våra nordiska förfäder. De firade en slags jul långt innan vår tideräknings början. När vintermörkret var som värst, vid vintersolståndet, kunde det finnas anledning att ha en fest för att driva bort mörkret. Festen blev ett avstamp mot ljusare tider. Det skulle med andra ord varit en midvinterfest, en solvändarfest. Sådana fester är kända från många kulturer.

Det finns även teorier om att det i själva verket rörde sig om en offerfest, ett blot.

Om man läser de isländska författarna så får man lära sig att nordborna höll tre stora offerfester årligen. Man delade året i ett sommarhalvår och ett vinterhalvår. Det ena stora blotet hölls

när sommarhalvåret var slut och skörden bärgad. Tiden för detta motsvarar ungefär den 14 oktober. Ett halvår senare firade man övergången från vinterhalvåret till sommarhalvåret. Det var det så kallade "segerblotet", en offerfest som bland annat gällde stundande vikingatåg, och detta inföll ungefär den 14 april.

Mitt i mellan dessa båda fester inföll den tredje offerhögtiden, midvinterblotet. Det var kring detta blot som den fornnordiska julen växte fram. Detta kunde pågå i flera dagar eller veckor. Julen kan sägas avse en tidsrymd, alltså jultiden, inte en bestämd dag.

Snorre Sturlasson (1178 – 1241) levde själv på den kristna tiden men berättar om de gamla hedniska blotfesterna. De tre gamla offerfesterna ansågs instiftade av Oden själv. Det var till honom och till Njord och Fröj som offren förrättades. Man offrade kreatur och man drack till gudarnas ära, samtidigt som man önskade "till år och fred", alltså gott år med fred. Detta hörde speciellt midvinterblotet till.

Drycken var hembrygd mjöd, och drickandet spelade så stor roll att termen för julfirandet var "att dricka jul". I Röde Orm har Frans G Bengtsson en färgstark skildring av "Hur jul dracks hos kung Harald Blåtand". Men för att bedöma sedvänjorna rätt får man komma ihåg att drickandet inte var utslag av dryckenskap, inte enbart...

Det var en sorts religiös innebörd i att dricka till gudarnas ära. Julfirandet var inte bara förlagt till hemmen utan också till tempen, gudahusen, hoven.

När kristendomen slog igenom, kristnades den fornnordiska julen. Det var missionsstrategi att inte fördöma alla de hedniska julsederna. Snorre Sturlasson berättar om hur Håkan den gode (934 – 960) stadgade om anpassning till den kristna helgkalendern. Man skulle börja sitt julfirande vid samma tid som de kristna, bestämde han. I äldre tid hölls julfillet "vid höknatten" (= midvinternatten) och fortsatte i tre dagar. Nu skulle julhelgen knytas till minnet av Jesus födelse, och de kristna vigde ölet åt Kristus för välgång och åt Jungfru Maria för god årsväxt och fred.

Men julen firas ju till åminnelse av Jesu Kristi födelse den 25 december. Vad har då detta med midvinterblotet

att göra? För att ta reda på detta måste vi förflytta oss till biblisk tid.

I bibeln finns inget skrivet om Jesus födelsedag. Med tanke på att julen idag är kristenhetens största helg så är det underligt att de kristna under de första tre århundradena av kyrkans historia inte firade Jesus födelse. Kyrkofadern Origenes som levde i mitten av 200-talet fördömer födelsedagsfirandet. Han tillfogar, att den heliga skrift ej omtalar någon födelsedagsfest för levande utom för gudlösa människor som Faraos och Herodes. Däremot firades gudarnas födelsedagar med stora glädjefester i hedningarnas festkalender.

Det har spekulerats mycket i vilken dag som verkligen var Jesus födelsedag. Clemens Alexandrinus, den förste lärde bland de grekiska kyrkofäderna som levde i början av 200-talet, omtalar med ironi att "det fanns män som voro så förvetna att de forskade i när Jesus kunde vara född." Han tillägger att somliga förlade händelsen till den 20 maj, andra till 20 april, några förlade födseln till 9 april eller den 23 mars. Själv trodde Clemens Alexandrinus att Jesus var född den 17 november. Buden är många men ingen av dessa kyrkfäder nämner datumet den 25 december!

Någon gång under 200-talet började man fira Jesus födelse med en kyrkofest som kallades Epifania och som inföll den 6 januari. Romarna dyrkade

dåtida kristna deltog i festligheterna till solgudens ära. Då kyrkans lärare såg att den hedniska festen drog de kristna till sig, sörjde de för att den 25 december skulle vara Jesus födelsedag. Detta bestämdes av kejsaren Konstantin den store, som sedermera lät utropa sig själv till den första påven.

Bonniers lexikon skriver om detta under ordet jul: "Den kristna kyrkan bestämde (under 300-talet) födelsedagsfestens förläggande till den 25/12, den dåtida vintersolståndsdagen och undanträngde därmed den gamla festen till solguden, vars födelse firades denna dag; tidigare hade frälsarens födelse firats 6/1."

Den 25 december har således inget samband med Jesus "verkliga" födelsedag. Det är ursprungligen helt och hållet en hednisk helg till solgudens ära. De flesta seder och bruk som finns runt julfirandet är också av hedniskt ursprung. I stort sett är det bara julevangeliet som har med Jesus födelse att göra. Man kan därför med fog säga att Jesusbarnet satts ut bland tomtar, troll och andra hedniska ting.

Kristendomens utbredning spred sig över Europa och kom till Sverige på 1000-talet för att stanna. Men den kompromissade med hedendomen och övertog en del av dess seder och bruk. Bland annat firandet av solens dag den 25 december.

Julens firande kan fortfarande ses som fruktbarhetsrit för att ge god gröda, jakt- och fiskelycka. Julen förlades för mer än tusen år sedan vid en tid då man hade förhållandevis god tillgång på mat och dryck. Skörden var bärgad och slakten klar.

UPPSNAPPAT AV MATS HEDELL

Källor: Julen i tro och tradition (Verbum 1981)

Så firades julen förr (Settern 1984)

många gudar, bland annat himlakropparna och stjärnorna. Bland himlakropparna ansågs solen vara den förnämsta. Den 25 december firade de en födelsedagsfest för solens återkomst. I en grekisk skriven senantik kalender från Egypten står det vid den 25 december: "Solens födelsedag, ljuset tilltager".

Dyrkan av den oövervinnelige solguden var det romerska rikets sista officiella hedniska religion. Många av de

Mörkret i Gaza

Vintern har kommit såväl till oss i Sverige som till människorna i Gaza. Men medan vi kan stänga dörren om oss mot kyla och vind och tända ljus i mörkret, tvingas Gazaborna framleva sin julmånad i fuktiga, dragiga, mörka och ofta förstörda bostäder utan fungerande el och vatten.

De ständiga strömavbrotten i Gaza påverkar i stort sett alla delar av människors liv – mat, vatten, avloppsrening, sjukvård, utbildning. Krisen började egentligen redan 2006 när israeliskt stridsflyg bombade alla sex generatorerna i Gazas enda kraftverk. Kapaciteten har aldrig kunnat återställas och sedan Israel under sommarens offensiv åter attackerat kraftverket har situationen blivit förödande.

Elsystemet i Gaza har således bara delvis kunnat repareras. Israels blockad hindrar nödvändiga reservdelar att komma in och man fortsätter att systematiskt sabotera livet för de inspärade Gazaborna. Vid varje tidpunkt är idag minst var tredje hushåll i Gaza helt utan el. Människor får inte den

sjukvård och utbildning de har rätt till. Vattenreningen fungerar inte och varje dag spolats enorma mängder avloppsvatten ut i havet eller - när regnen slår till - ut på gatorna bland de skadade och förstörda husen.

Brist på matvaror och rent vatten skapar en grogrund för olika sjukdomar och en stor del av Gazas barn är idag både undernärda, drabbade av infektioner och traumatiserade av krigsupplevelser. Den senaste israeliska militäroffensiven kostade 2 193 palestinier, varav 519 barn, livet, medan över 10 000 lever med resultaten av olika skador. 60 procent av befolkningen är arbetslös, 80 procent är beroende av livsmedelsbistånd och 90 procent lever under fattigdomsgränsen.

Israels attacker mot Gazas fiskare har också ökat. Nyligen arresterade israelisk sjömilitär tolv fiskare, beslagtogs fem båtar och förstörde mängder av utrustning i ett enda tillslag. Fisket är ett av få sätt för Gaza att alls få in någonting i sin ekonomi på normalt sätt, när exporten av allt det som Gaza en gång producerade upphört. Därför

stoppas det. Gaza skall inte få leva och utvecklas.

Blockaden av Gaza är ett förfärligt exempel på brott mot internationell rätt och det är skrämmande att EU, och våra egna regeringar i Sverige, inte lyft ett finger för att få det här att ta slut, utan bara låter det fortsätta. Vad tror man skall hända? Hur hoppas man att palestinska föräldrar, som gång på gång förlorar sina barn, skall tänka om Israel, om fred och försoning? Hur länge dröjer det innan spänningarna byggts upp på nytt, och vi får se ännu ett utbrott av krig och förstörelse, och ny massdöd bland palestinerna?

De svenska politikerna blundar och folk i gemen är upptagna av sina julförberedelser. Hoppet om en fredlig och rättvis lösning av konflikten i Israel/Palestina dör långsamt i takt med att mörkret tättnar. Men låt oss åtminstone, när vi nu kurar ihop oss i våra varma hus, skänka våra medmänniskor i Gaza en enda tanke.

GUNNAR OLOFSSON

SKP bildat i Lund

Den 30 november bildades en lokalorganisation av Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) i Lund.

Interimsstyrelsen tillsammans med Håkan Jönsson, partisekreterare i SKP

Organisationen kommer att arbeta med alla möjliga frågor, med allt från lokalfrågor till internationella frågor. Den ny-

bil-

da-
de
or-
ga-
ni-
sa-

nen ser fram mot ett positivt samarbete med den övriga vänstern i Lund.

Vid mötet valdes Hampus Fries som ordförande för SKP Lund där han tillsammans med fyra andra utgör styrelsen.

– Nu välkomnar vi nya som vill bli medlemmar, organisera dig i SKP du också, tillsammans ska vi jobba för ett bättre Lund, ett bättre Sverige och en bättre värld, säger Hampus Fries i ett uttalande.

Lokalorganisationen i Lund är den andra nya för partiet på kort tid. I augusti grundades SKP Örebro.

– Just nu går det bra för partiet. Valrörelsen gav oss flera nya medlemmar på orter där vi tidigare inte hade verksamhet. Inom kort ska vi bilda fler organisationer, säger Håkan Jönsson, SKP:s partisekreterare, som gästade mötet i Lund.

Höga studier i Moskva

Den når kanske inte himmelen som de sovjetiska kosmonauterna. Men vissa dagar är den beslöjad av moln. MGU är en ståtlig skyskrapa, till och med "ot-jin krasivij" (riktigt vacker på ryska). Byggnader kan vara märkvärdiga på ett storslaget sätt. Lomonosov-universitetets huvudbyggnad är sådan. Sen finns det byggnader som har en själ. Det är när man kan känna av alla sena studietimmar när studenter somnat över böcker, när vaktmästaren slitit sitt hår över en krånglande dörr, eller alla hemlösa kattungar som tiggat mat av studenter. Da, da vem kan neka ett litet mjau.

Som ni förstår har MGU en själ. Och när man tittar närmare på dess själ finner man att det är en "moj chilavek" en sådan där person som jag och du tycker om.

Europas högsta byggnad mellan 1953 till 1990. En av Stalins sju systrar, de gotiska skyskrapor som var tänkta att vara ett exempel på stalinismens överlägsenhet gentemot USA, även när det gäller höga byggnader. Dess 240 meter höga byggnad av betong, stål och tegel är en gråaktig skapelse formad som en bröllopstårta, men på top-

pen är inte ett jättelikt brudpar, istället vaktar en röd stjärna över studenterna. Skulpturer i olika storlekar pryder härligheten. Mest berömd är kanske statyn av en student med en jättebok. Han har nog inspirerat till ett pluggande av gigantiska mått. Och stort är det mesta på MGU. Pelarna till huvudingången är nog till för att säga "här är kunskap värd mer än alla kolchos-kos-sor i Ukraina", och när man är inne i själva komplexet så är det ett överdåd av kristallkronor och stuckatur.

Pampig inredning gäller även de olika stalåvaja – ryska för matsal - som mättar forskare, lärare och studenter. När en student under Putins styre tar en kopp te i matsalen så kostar det honom några tiotal kopek, det motsvarar några få öre. Men hade en student från 50 talet anlänt hade de nog chockats över kapitalismens priser. Borta är den sovjetiska subventions politik som gjorde basvaror nästan gratis. Att få betala nutidens 50 rubel (12 kr) för en måltid hade nog tårt på studiebidraget på Brezjnevtiden. Men visst har Ivan och Olga fått mer valfrihet över borsjtj eller kotlett och smaklökarna får nog

mer.

Moskvas statliga universitet som förkortningen MGU står för, räknar sina anor tillbaka till 1755.

Det är uppkallat efter vetenskapsmannen Lomonosov. Enligt ryssarna själva är Lomonosov ett unikt geni, närmast jämförbar med Leonardo Da Vinci. Men det finns andra stora hjärnor som förknippas med MGU. Bland annat har Gorbatsjov studerat här. Om ni inte känner till honom var han generalsekretäre i kommunistpartiet och fick efter det ett miljondollar-kontrakt med en

amerikansk snabbmatskedja.

En söt kinesiska med en glasögonprydd manlig kamrat frågar oroligt efter registreringskontoret.

Vägen förklaras med en blandning av engelska, ryska och improviserat teckenspråk. Det svarta håret på flickan fladdrar till när de skyndar iväg. Det kunde ha varit ha varit nervösa kazaker på 60 talet eller ny inflyttad vitryss på 70 talet. Registreringskontor och stämplar hit och dit är ett gissel för den ryska nationen. Några steg bort är pirogerna uppdukade vid cafeteria. Det kunde även det vara Moskva ett annat årtionde eller århundrade. Vissa byggnader har en fin själ.

ANDERS GRANÖ

Putin räddade världsfreden

Den i kapitalismens monopolpress så hatade Putin räddade världsfreden år 2000 då ett par yankee-ubåtar trängde in i ett ryskt övningsområde för torped-demonstration för ett par inbjudna kinesiska marinchefer i Norra ishavet.

Alla minns väl hur de kapitalistiska tv-kanalerna frossade i hur den sjunkna (av amerikaner sänkta, vilket då ännu inte var bekant) stora ubåten KURSK låg på 100 meters djup med 118 sjömän instängda. Den då nyinsatte Putin fick ta hand om allt det elände som den alkoholiserade B. Jeltsin hade ställt till i landet. Det var nära inbördeskrig.

När ledningen insåg att den omtalade enorma explosionen var torpederingen av KURSK handlade Putin minst sagt raskt. Han sände ett par jaktflyg efter de flyende amerikanska ubåtarna, vilka hann upp dessa utanför hamnen i norra Norge. Då jaktflygen hade ubåtarna på kornet ringde Putin upp Clinton som då var president och frågade honom hur han skulle ha det.

Att sänka de båda av USA:s krigsstartande ubåtar var en fråga om sekunder. Denna synnerligen idiotiska och grovt provocerande handling av USA hade i verkligheten redan startat kapitalismens tredje världskrig (WWIII). Detta faktum torde Clinton ha insett till fullo. Han betalade direkt och Putin sa inget mer.

Men ingen ska tro att ryssarna är dumma. Med det kaos som Jeltsin skapat kunde Putin ge ett holländskt bärgningsföretag i uppdrag att bärga KURSK medan ett franskt mediaföretag fick filma hela händelsen. Detta var kloka åtgärder. Ingen kunde beskylla ryssarna för att ha ett finger med i spelet. Denna film har visats internationellt, så även i Sverige. Svt har visat den men däremot inte kört den mängd med reprisar som annars är så vanliga. Märkligt nog.

Det filmen visar är att när KURSK bryter vattenytan syns ett stort runt hål med kanterna vikta inåt. Det hål som

yankeetorpeden skapat. Det hål som startade kapitalismens tredje världskrig (WWIII). Men detta FAKTUM nämndes inte i filmen. VARFÖR?

För alla som inte är hjärntvättade framstår fakta i hjärt kontrast. Putin har inför hela världen demonstrerat att FREDEN är det viktigaste för mänskligheten, men den kriminella och fascistiska kapitalismen drar sig inte för att överfalla vem som helst, när dessa mentala krymplingar kan tjäna på det. Att de inte förmår göra en korrekt bedömning är en del av kapitalismen. Att inte hela världen reste sig med krav på USA, visar hur amerikanernas mer än 70-åriga hjärntvätt effektivt trängt igenom folks logiska tänkande och dödat detta i närmast ofattbar grad.

L.GERLE HELSINGBORG

Idolsossen

Jens Orback (JO), idolsossen, får ofta breda ut sig i den kapitalistiska monopolpressen! Nu uppges det att han skall ge ut en bok om den förenade kapitalismens krig (WWII), Det senaste av kapitalismens försök att förintå dåvarande Sovjetunionen (SU)! Det krig som anfördes av A. Hitler. Idag försöker man inbilla folk och få att det var Hitler ensam som planerade och startade detta kapitalismens krig. Så var det inte, utan redan 1938 tecknade både England och Frankrike vänskapspakter med Hitler och nonchalerande därmed TOTALT SU:s utrikesminister Litvinovs upprepade försök och uppmaningar att de tre staterna skulle bilda en anti-Hitlerpakt för att på så vis förhindra världskrigets utbrott. Men alla tre kapitaliststaterna VILLE ha krig mot SU. Men tillbaka till JO.

Ständigt talar han om att hans mor våldtagits – men aldrig att denne JO talar om att det INTE var SU som startade detta krig!! Och det var heller inte SU eller dess Röda armé som började med våldtäkter eller ännu värre illdåd!!

Hur var det Jens? Fanns någon av dina släktingar bland de tyskar som i

horder stod och viftade med högerarmen och vrålade "Heil Hitler" åt sin idol? Eller bland dem som i Sportpalatset vrålade "JA" till Goebbels på dennes fråga om det totala kriget? En annan fråga är om din mor vände sig till våldsmannens befäl och anmälde det inträffade? Det var nämligen hårda straff för den som begick sådana våldshandlingar i Röda armén. Jens Orback, ditt ständiga klagande på SU:s Röda armé förefaller vara ett sätt att pissa på de krafter som besegrade dina tidigare landsmän. Ett sossetypiskt och ständigt hackande på socialismens företrädare, kommunisterna. Naturligtvis måste detta ske förtäckt utan att målet avslöjas eller finns med direkt i bilden. Det är ju genom lismanden som sossarna kan lura arbetarna och för dem dölja att de (sossarna) är kapitalismens drängar.

Borde för dig, JO, inte mordet på O. Palme vara av största intresse? Varför är det så tyst bland alla era sossar om detta ofattbart centrala mord? Ni borde ständigt ifrågasätta varför man inte "kan" slå fast vem som mördade

honom!

Vittnen torde det finnas så det räcker, för att få fast mördaren. Vi vet att mördaren efter illdådet sprang hela vägen upp till Malmskillnadsgatan. Det är fyra våningar, alltså krävs järnkondition! Två kvinnor talade med mördaren omedelbart före illdådet. Så VARFÖR kan mördaren ännu gå fri? Detta för tankarna till det "stora landet" i väst där presidenter kan mördas utan att mördarna fångas. I modern tid den 12 april – 45 – FD Roosevelt till knappa 41 år senare O. Pal

Kan vi kanske se fram mot en ny bok om denna verklighet?

L.GERLE HELSINGBORG

Uttalande av Initiativets sekretariat i solidaritet med det palestinska folket

De europeiska kommunistiska partiernas "INITIATIV" uppmanar Europas folk att stärka kampen:

För ett slut på den israeliska ockupationen och skapandet av en oberoende, livskraftig och suverän palestinsk stat med 1967 års gränser och östra Jerusalem som huvudstad.

För ett omedelbart ogiltigförklarande av alla de politiska, ekonomiska och

militära avtal som ingåtts mellan EU och Israel.

För att den oacceptabla muren rivs och för ett frisläppande av alla palestinska politiska fångar.

För ett slut på bosättningarna och ett tillbakadragande av nybyggarna.

För palestinska flyktingars rätt att återvända hem.

För att stärka den internationella solidariteten och Europas folks stöd

med det palestinska folkets berättigade kamp.

De europeiska kommunistiska partiernas "INITIATIV" stöder det palestinska folkets krav om ett erkännande av den palestinska staten som en medlemsstat i FN och ett erkännande från dess regeringar och parlament.

Särskilt i denna tid, då vissa parlament i de europeiska länderna tar beslut om att erkänna den palestinska staten, noterar vi det motsägelsefulla i att länder som erkänner den palestinska staten samtidigt stödjer den rationella grund där "offret" likställs med "förövaren" och därtill ökar staterna sina politiska, ekonomiska och militära förbindelser med Israel inom ramen för EU och/eller bilateralt. Och detta i en tid då Israel fortsätter att vara provocerande, mörda palestinier, fortsätter bosättningarna och utvidgar sina provokationer på palestinskt område.

De kommunistiska- och arbetarpartiernas INITIATIV i syfte att utreda och utarbeta europeiska frågor och att samordna sin verksamhet.

Möte och julbord i Malmö

Sveriges Kommunistiska Parti i Malmö bjöd lördagen den 6 december in till offentligt möte med temat: Vad vill kommunisterna?, där SKP informerade om den politik som partiet vill föra. Mötet var välbesökt och det gavs också möjlighet att ställa frågor till partiets ordförande Victor Diaz De Filippi och partisekreterare Håkan Jönsson. Många tog chansen att diskutera med Victor och Håkan.

Efter mötet började det droppa in fler folk som samlades för att avnjuta ett julbord som innehöll det mesta man kan önska sig, allt från sill, julsinka, köttbullar, prinskorv och mycket mera. Även vegetariska alternativ.

På www.riktpunkt.nu kan du se korta videoklipp från föredraget

SKP:s partisekreterare Håkan Jönsson och partiordförande Victor Diaz De Filippi.

Juldikt

Midvinternattens köld är hård
 Neonljusen har slutat att glimma.
 Kaféer och mathak slår stängningsrekord
 Fy fan en sån dyster timma.
 Tomten vandrar sin trista ban
 och spottar sitt snus på torgets gran.
 Vad hör det sen till saken
 att snön ligger vit på taken.
 Frid på jorden och helgdagsmat
 lutfisk och annan förtäring.
 Frid på jorden är bara prat
 Johansson slåss med sin kärring.
 Fram ur någon mörklagd vret
 kommer hotfullt en polispiket.
 Tre vise män på språng
 är över gården med batong.
 Frid på jorden, sätt fram servisen
 och öppna julglöggsbuteljen:
 Såld av staten till ockerpris
 Leve glädjen och helgen!
 *Okänd skald

Framtidsevangeliet enligt Hedell

Vid den här tiden utfärdade den nya folkvalde statsministern en förordning om att över hela Sverige skulle skatt indrivnas efter förmåga. Det var den första stora indrivningen sen Anders Borg den orättfärdiges skatterabatter till de redan välgödda och en ny ståthållare var utsedd för att rättvist sköta landets finanser.

Alla gick då för att göra rätt för sig, var och en till sitt skattekontor. Och eftersom min familj genom sin härkomst hörde till Västernorrlands skattekontor, begav vi oss från vårt hem i Domsjö in till Örnsköldsvik, för att skattskriva oss, tillsammans med hunden.

Medan vi befann oss där fick vi veta att tiden var inne för att skattebefria alla sjuka, pensionärer och arbetslösa. För från och med denna dag rådde jämlikhet över alla gränser ...

GOD HELG alla proletärer och fattigbönder!

MATS HEDELL

Har du något att berätta? Mejla: riktpunkt@skp.se

ISSN 1102-7010

RiktpunKt

Utges av SKP Ans. utg.: Håkan Jönsson

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck

Tel: 08-735 86 40

Pren-pris helår 200,-, kvartal 50,-

Postgiro: 421 53 84-1 Bankgiro 636-7080

**Vi önskar alla
en God Jul och
ett Gott Nytt År**

**i kampen för social utveckling,
demokrati, fred och socialism,
mot imperialism och EU-diktat.**

**Tänk på att stärka SKP även ekonomiskt,
glöm inte kampfonden!**

PG. 421 53 84 – 1 eller BG. 636-7080

Partistyrelsen

Sveriges Kommunistiska Parti

God Jul och Gott Nytt År

önskar

Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund

Förbundsstyrelsen

Sveriges Kommunistiska Parti

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40